

[Økonomiministeren.]

bet af dette efterår, måske allerede i løbet af denne måned, vil komme til at tage stilling til, hvilke råd man fra ministerkomiteens side vil være i stand til at kunne give medlemslandene. Der arbejdes altså på dette felt energisk med problemerne. Jeg kan sige, at i det materiale, der hidtil er forelagt for os, ligger der ikke nogen nye ideer eller antydninger af nye fremgangsmåder i forhold til dem, som vi overvejer i Danmark.

Jeg synes også, det kan være rimeligt at gøre opmærksom på, når man taler om, sådan som man måske naturligt gør fra oppositionens side, de skyggesider, der er i vores økonomi, og som især vedrører den pengemæssige side, at den danske krone har en ganske stærk stilling, og at der ikke er tale om, at der næres tvivl om kronen. Vi er medlem af det valutariske samarbejde, som 6 af de 9 medlemslande i De europæiske Fællesskaber praktiserer, og holder os inden for den såkaldte slange, og inden for denne slange for kursbevægelser ligger vi pænt placeret i forhold til de øvrige 5 lande, der er med.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærkninger til det, hr. Poul Hartling sagde vedrørende venstres plan eller forslag om, hvordan man skal søge vores økonomiske problemer løst.

Jeg vil gerne sige først, at vi har modtaget disse forslag fra hr. Poul Hartling den 20. september. Vi har i økonomiministeriet og i budgetdepartementet gået dem igennem. Jeg går ud fra, at budgetministeren vil gøre nogle bemærkninger vedrørende den del af venstres forslag, som vedrører besparelser. Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til den indkomstpolitiske side af venstres forslag.

Jeg vil for det første sige, at det er karakteristisk for venstres forslag, at det kun refererer til 1974, og at der ikke er nogen antydninger om, hvorledes man forestiller sig at en afvikling, på den ene eller den anden måde, eller en videreførelse af venstres forslag skal ske efter den 1. januar 1975. Der er nogle kryptiske bemærkninger om, at nu sidder der jo et udvalg, der arbejder med pristalsreguleringen, og det er jo muligt, at dette udvalg finder frem til en eller anden form for beregning af pristallet, uden at det på nogen som helst måde blot er an-

tydet, hvordan dette ville påvirke venstres forslag, enten afviklingen af forslaget eller videreførelsen af forslaget.

Forslaget indebærer, at man skal spare 3 dyrtidsportioner, 2, som også i regeringens vurderinger forudsættes udløst af januarpristallet, og 1 dyrtidsportion efter julipristallet. Hvis disse dyrtidsportioner ikke kommer til udbetaling, vil det for kalenderåret 1974 betyde, at en arbejder under LO-området vil få en mindreindtægt på 1.560 kr. Hvis vi regner marginals-katten for 55 pct., og hvis man siger, at det, der skal kompenseres, hvis man skal give afkald på dyrtids- eller pristalsportionerne, naturligvis ikke er det, man sparer i skat, men kun den del af pristalsportionen, der bliver tilbage, når skatten er betalt, så ville det sige, at det beløb, der skulle kompenseres, andrager ca. 700 mill. kr. Kompensationen foreslår venstre skal have form af en kompensation i indkomsten på 1.000 kr. Hvis vi igen benytter marginals-katteprocenten 55, som jeg lige har benyttet i beregningen, så vil det sige, at kompensationen reelt kommer til at udgøre 550 kr. Og det vil igen sige, at der i forhold til det, som udbetalingen af dyrtidsportionerne ville medføre, er tale om en mindre kompensation end det, man går tabt af i den skattefrie del af dyrtidsportionerne, et beløb på ca. 250 kr. pr. beskæftiget.

Det vil altså sige, at der gives ikke fuld kompensation, men kun en delvis kompensation i forhold til bortfaldet af disse pristalsportioner. Forslaget indebærer, at der dels bliver tale om visse besparelser for det offentlige, når man ikke skal betale de 3, eller skal vi sige 2 $\frac{1}{2}$, dyrtidsportioner i løbet af kalenderåret. Men samtidig bliver der jo tale om, at man for alle lønmodtagere, som ikke får disse dyrtidsportioner, mister en skattestigning. Og stort set kan man regne med, at det, det offentlige slipper for at betale, hvis pristalsportionerne ikke kommer til udbetaling, svarer til det mindre provenu, det offentlige får, fordi indkomsterne ikke stiger med de 3 pristalsportioner. Det vil sige, at nettoeffekten, statsfinansiel i hvert fald, bliver den kompensation, som skal udbetales. Balancen imellem det offentliges indtægter og udgifter bliver altså nogenlunde ved et bortfald af de 3 dyrtidsportioner for de i offentlig tjeneste ansatte. Men for de i privat tjeneste ansatte skal der